

Violetta Vasylchenko,
Iu klasė

Čia gyventi gera

Kiekvienas žmogus turi vietą, kuri jam primena namus. Man tokia vieta visada buvo jūra. Gyvenau Ukrainoje, netoli Chersono, todėl bangų garsas, stiprus vėjas ir sūrus oras buvo mano kasdienybės dalis. Atvykusi į Klaipėdos kraštą pajutau keistą artumą, lyg ši vieta mane suprastų be žodžių. Čia mane sužavėjo ne tik gamta, bet ir žmonės, jų nuoširdumas, draugystė bei gebėjimas suteikti šilumos, kai jos labiausiai reikia.

Labiausiai Klaipėdos krašte mane pakerėjo jūra, nes ji primena mano gimtinę Ukrainoje. Kai pirmą kartą išėjau prie Baltijos jūros, ilgai stovėjau ir tiesiog klausiau bangų. Tą akimirką atrodė, kad jūra žino visas mano mintis. Pastebėjau, kad prie jūros atvažiuoju ne tik tada, kai esu laiminga, bet ir tada, kai būna sunkiausia. Kai viduje daug minčių, kai pasiilgstu namų ar pavargstu nuo visko – jūra tampa vieta, kur galiu pabūti su savimi. Ji nieko neklausia, nieko nereikalauja, tiesiog leidžia kvėpuoti ramiau. Ukrainoje prie Chersono jūra man simbolizavo vaikystę, šiltas vasaras ir nerūpestingas dienas, o Lietuvoje ji tapo ramybės ir naujos pradžios simboliu. Man atrodo, kad žmonės dažnai neįvertina tokių paprastų dalykų kaip vakaras prie jūros, šaltas vėjas ar saulėlydis, nors būtent tokios akimirkos kartais gydo labiausiai.

Tačiau dar labiau už jūrą mane sužavėjo žmonės. Vykdamą į Lietuvą bijojau, kad jausiuosi svetima, tačiau supratau vieną svarbų dalyką – geri žmonės gyvena visur. Draugystei nereikia tobulos kalbos ar ilgų pažinties metų. Dažnai ji prasideda nuo paprastos šypsenos, juoko per pamoką ar nuo klausimo: „Kaip laikaisi?“ Klaipėdos krašte radau daug draugų, su kuriais galiu būti savimi. Būtent dėl žmonių, kurie yra šalia manęs, stengiuosi tobulinti savo lietuvių kalbos įgūdžius, nes noriu juos geriau suprasti ir būti dar arčiau jų. Labai vertinu jų kantrybę, kai kartais suklystu ar nerandu tinkamų žodžių. Man svarbu jausti, kad šiame nelengvame kelyje nesu viena. Atrodo, jog jie kartu su manimi eina šį sunkų kelią – palaiko, padrąsina ir leidžia nebijoti pradėti iš naujo. Man atrodo, jog Klaipėdos rajono žmonės yra panašūs į Baltijos jūrą – iš pirmo žvilgsnio ramūs ir santūrūs, tačiau viduje labai šilti.

Gyvendama Klaipėdos krašte supratau dar vieną svarbų dalyką – galima išmokti naują kalbą nepamirštant savo gimtosios. Mokydamasi lietuvių kalbos kasdien atrandu vis daugiau žodžių, kurie leidžia geriau suprasti žmones ir jų kultūrą. Stengiuosi kalbėti lietuviškai mokykloje, bendraudama su draugais ir skaitydama įvairius tekstus, tačiau namuose ir toliau kalbu ukrainietiška su savo šeima. Taip abi kalbos tapo svarbia mano gyvenimo dalimi. Nors kartais susiduriu su tarimo sunkumais ar sudėtingesniais žodžiais, stengiuosi nebijoti klaidų ir nuolat tobulėti. Manau, kad kalba yra ne tik bendravimo priemonė, bet ir tiltas tarp žmonių. Būtent lietuvių kalba man padėjo dar labiau priartėti prie Klaipėdos krašto žmonių, geriau juos pažinti ir pasijusti šios bendruomenės dalimi.

Klaipėdos kraštas man tapo ne tik nauja gyvenimo vieta, bet ir vieta, kurioje vėl išmokau jaustis ramiai. Nors mano širdyje visada gyvena Ukraina ir prisiminimai apie gyvenimą prie Chersono, Lietuva man parodė, kad net svetimose šalyse galima atrasti artumą, draugystę ir patirti naujus namų jausmus. Manau, kad svarbiausi dalykai gyvenime dažnai paprasti – jūra, pokalbis su draugu, žmogaus gerumas, tačiau jie sunkiomis akimirkomis tampa brangiais ir reikalingais.